

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w przedmiocie przyjęcia wniosku U. D.

o wznowienie postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w (...) zakończonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. II AKz (...), uchylającym postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 marca 2021 r., sygn. VI K (...) o umorzeniu postępowania karnego wobec U. D. i przekazującym sprawę temu Sądowi do dalszego rozpoznania,

na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 k.p.k.

z a r z ą d z i ł:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt VI K (...) – na podstawie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 322 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 340 § 1 k.p.k. - umorzył postępowanie karne wobec U. D. o czyn z art. 286§1 k.k. i in. Na to postanowienie zażalił się prokurator. Po rozpoznaniu zażalenia Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. II AKz (...) uchylił zaskarżone postanowienie w zakresie dotyczącym U. D. i sprawę - w tej części - przekazał Sądowi Okręgowemu w K. celem dalszego rozpoznania.

W dniu 31 stycznia 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek U. D. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. II AKz (...). Jako podstawę wznowienia wnioskodawczyni wskazała art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., albowiem, w jej przekonaniu, w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w (...), gdyż fakt delegowania do tego Sądu SSO L. H. przez Podsekretarza Stanu z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, stał w sprzeczności z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 16 listopada 2021 r. zapadłym w sprawach połączonych od C – 748/19 do C – 754/19.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek, który z uwagi na treść art. 542 § 3 k.p.k. należało zakwalifikować jako pismo sygnalizacyjne o wystąpieniu w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wskazanej w art. 439 § 1 k.p.k., jest co prawda niezasadny w aspekcie podnoszonej przesłanki wznowienia kwestionującej uprawnienie do orzekania osoby, która wydała orzeczenie objęte wnioskiem o wznowienie, ale przede wszystkim jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Wznowieniu może podlegać bowiem postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem, przybierającym postać wyroku lub postanowienia, które rozstrzyga kwestię odpowiedzialności karnej (art. 540 § 1 k.p.k.). Prawomocnym orzeczeniem (wyrok, postanowienie), o którym mowa we wskazanym przepisie jest orzeczenie sądu pierwszej instancji, które uprawomocniło się bez zaskarżenia oraz orzeczenie sądu odwoławczego wydane w wyniku rozpoznania środka odwoławczego. W przepisie tym chodzi dodatkowo o orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Dlatego też do tej kategorii orzeczeń nie należy orzeczenie sądu odwoławczego uchylające zaskarżone orzeczenie i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania. W tej sprawie jedynie forma orzeczenia spełnia warunki upoważniające do rozważenia kwestii wznowienia postępowania. Orzeczenie wydane przez Sąd Apelacyjny nie jest jednak prawomocnym orzeczeniem

rozstrzygającym w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonej za zarzucony jej czyn. Z tego względu mając na uwadze treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. oraz treść art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 540 § 1 k.p.k., należało odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

W końcowej części uzasadnienia, nawiązując do wskazanej we wniosku podstawy wznowienia i argumentacji podniesionej na jej poparcie, podnieść należało, że wskazany wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r., wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, nie dawał podstaw, a to z uwagi na konieczność zapewnienia stabilności prawa i stosunków prawnych, do wzruszenia, prawomocnego przed tą datą, orzeczenia wydanego przez sąd, w którego składzie zasiadał sędzia delegowany przez Ministra Sprawiedliwości, na podstawie zakwestionowanych w tym orzeczeniu przepisów krajowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., II KK 379/20).

Z tych względów należało rozstrzygnąć jak w zarządzeniu.